

Anton Žužek:

Nocoj . . .

Nocoj je fisti lepi čas:
na zlatih saneh
čez mehki sneg
Božiček se pelje z nebes . . .

Odprimo naša okna v mraz:
v daljavi pojejo kraguljčki,
snežinke, radostni metuljčki,
neslišno se v mraku love.

Je hišica pospravljena,
je smrečica postavljena,
pastirci dare nosijo,
in naša srca prosijo:

O, pridi, Jezušček, še k nam,
da boš pri nas v tej sveti noči
in še tedaj, ko dan napoči —
vsak dan pri nas
in vsako noč . . .